

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 17.

27de april 1890.

16de aarg.

Det første forsøg paa pianoet.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres bet for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspebitionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

— Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

Moderløse børn.

I.

„Jeg var fremmed, og I toge mig til eder.“
(Matth. 25, 35.)

et var en bitterlig kold frostaften i december. Winden piffede sneflokkene stødvis i ansigtet paa fodgængerne paa gaden, saa at enhver, der ikke var absolut nødt til at trodse det strenge veir, saa hurtigt som muligt skyndte sig at søge ly under hjemmets tag.

Paa hjørnet af et stræde, som førte ud til en af stadens mest befolkede hovedgader, laa en gammelbøgs stentsisbutik, paa hvis vinduer der faldt et klart gjenskin af en lystig kulild fra den bagved liggende dagligstue. Uden at agte paa blæsten og snefoget havde to smaa, lafede børn presket deres ansigter op mod ruden, aldeles optagne af at betragte det skue, der mødte deres pine gjennem glasbøren, der skilte butikken fra det tilstødende værelse. Det gardin, som ellers pleiede at hænge for glasruden i denne dør for at forhindre udenforstaaende i at se ind i stuen, var ved et tilfælde trukket tilside, og man kunde saaledes se en glad familiegruppe, far, mor og flere børn, ved deres aftenmaaltid.

Temaaffinen, som surrede paa bordet, katten, som laa hyggelig og sov ved kaffelovnen, der rene, hvide dug med de smukke tekopper, den hjemmebakte kage, smørrebrødet og fremfor alt børnenes glade ansigter undgik ikke de stakkels, smaa tiggerbørns opmærksomhed,

hvis egne sørgelige erfaringer om livet vilde kunne samles i de saa ord: sulten, forfrosen, mørk, hjemløs. Det var den sedvanlige sørgelige; men desværre saa almindelige historie om synd, sorg og lidelse; den fordrufne far havde forladt sin familie; den stakkels nedbøiede, udslidte mor havde opgivet aanden paa et usfelt tagammer, og de venneløse smaa var blevne kastede ud paa gaden. Snart lagde de sig til at sove paa et dørtrin, snart under en af de talrige jernbanebuer, som ofte er det sidste og eneste tilflugtssted for de hjemløse og forladte; om dagen liggede de et par cents eller en brødkorpe, men for hver dag, der gik, blev de mere smudsige og elendige. Det var da intet under, at synet af et hjem, der for dem, som kun var bante til nød og elendighed, syntes rigt paa alle verdens herligheder, kunde fængsle deres opmærksomhed og bringe dem til at stirre længselsfuldt derpaa uden at ænse vind og veir. Saadant et hjem havde de aldrig kjendt; deres tidligste erindringer gik tilbage til en mørk, fugtig kjælder, en grusom far, en nedtrykt, grædende mor; deres færeste minde var et gammelt, forfaldent loftskammer, hvor denne mor laa døende uden nogen passende næring, uden kjærlig, omhyggelig pleie; der var ingen hos hende, som kunde tale til hende om en frelseres kjærlighed eller styrke hendes sjæl med det glade budskab, der kunde kaste lys selv over dødens skyggers dal. Blandet med disse erindringer kom ogsaa mindet om den barske, raa kone, som, saasnart deres mor var begravet, havde jaget dem ud paa gaden, idet hun raabte, at de „skulde pakke sig og aldrig komme over hendes dørterstel mer, de elendige tiggerunger.“

Da de en stund opmærksomt havde betragtet den hyggelige familiescene, sprang det ældste af de to børn, som dreven af en uimodstaaelig magt, pludselig op ad stentrinene, dreiede sagte haandtaget paa døren og sneg sig lydløst ind i butikken, fulgt af den lille, der klyngede sig tæt op til hende.

3 det haab at forblive ubemerkede krøb de sammen i en mørk krog; men med øine og øren paa vagt bødte de sig forover for at opfange lyden af alt, hvad der foregik i stuen indenfor. For øieblikket syntes alle ganske stille; dog hør, nu læste faderen noget høit. Gjennem glasdøren saa de børnene siddende rundt om bordet, de ældste læste, eftersom turen kom til dem, medens de yngre holdt sig rolige og hørte efter. De kunde endog-
saa skjelne nogle af ordene; men at, det var ikke kjendte toner for de to smaa pigers øren; de hørte noget om en far, som ynkedes over sine børn, og da disse ord blev læste, hvistfede uvilkaarlig det yngste barn: „Det er ikke vor far. Hvis far mon det kan være?“ — „Ths“, sagde den ældre sagte, „lad dem ikke høre os; thi saa jager de os ud.“

Nu aabnedes yderdøren, en kunde kom ind, og købmand Morly, butikens eier, kom ud fra den inderste stue. Det var dog blot et bud, som skulde hente nogle varer, der var blevne kjøbt tidligere paa dagen, og da der ikke behøvedes at tændes lys af den grund, kunde de skjælvende børn forblive sikkert i deres skjulested. Overvældede af træthed, kulde og sult faldt de tilsidst i søvn i hinandens favn, idet den lille pige gav sin søster et kys og hvistfede: „Gid vi kunde være her hver eneste nat, Polly, istedenfor at skulle være derude i kulden.“

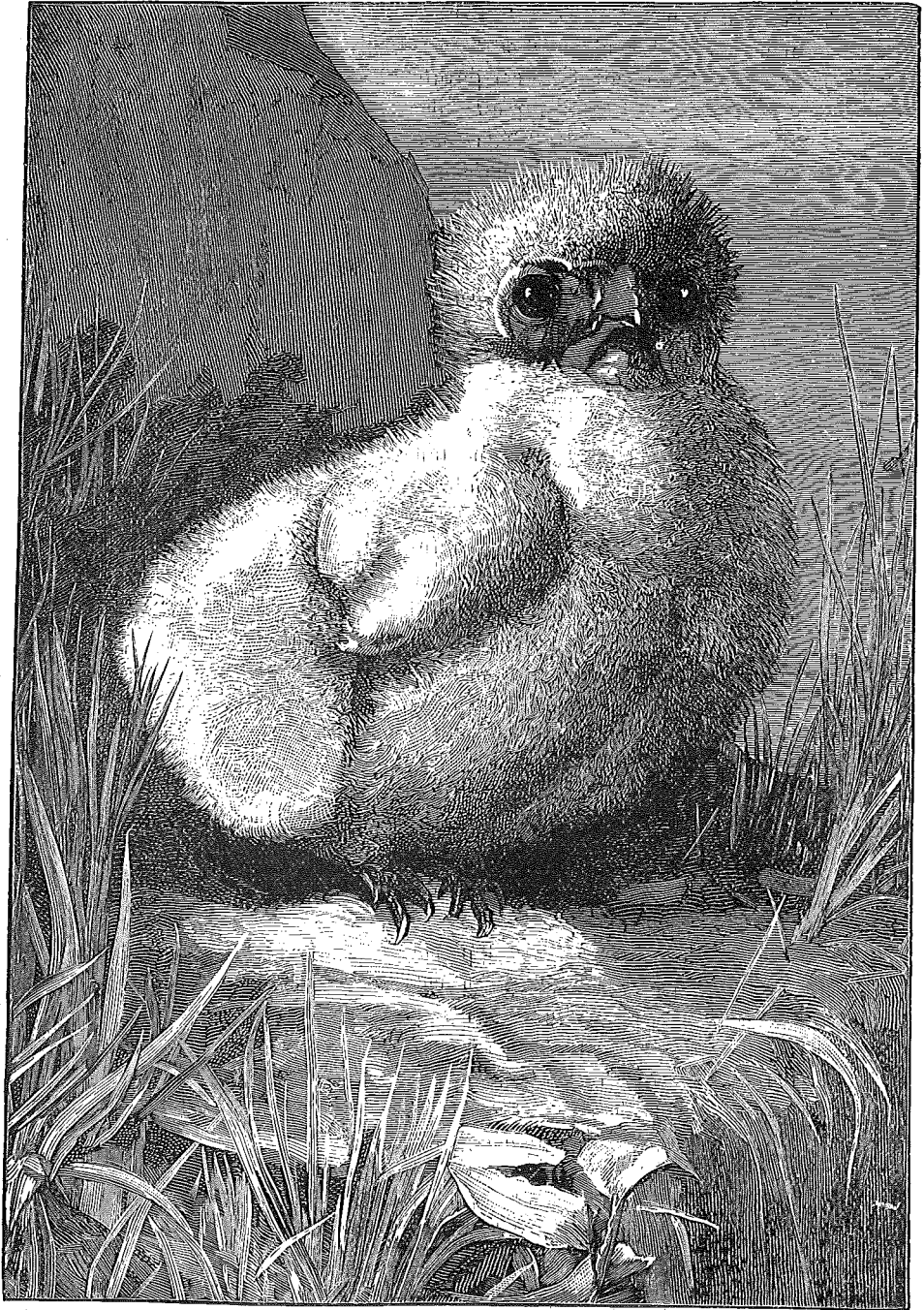
Stakkels smaa! Bønneløse paa jorden, forlode af den far, der skulde have vaaget over dem med inderlig hjærlighed og omhu, 3 er dog ikke uden venner i himmelen, hvor der vaages endog over de smaa fugle! Uset af de sovende børn vaagede over dem et øie, der aldrig sover eller slumrer, og selv i dette øieblink, da de troede sig bønneløse i den vide verden, var de ikke glemte af sin himmelske far; men han ledte deres fod paa sin freds veie og beredte sine tjeneres hjærter til hans navn og for hans skyld at modtage disse nødlidende og forstødte tiggerbørn, disse smaa, for hvem Jesus døde, og som han altid er

rede til at annamme og holde i sin naades arme.

Da hr. Morly den aften havde sat skodderne for butikvinduet og derpaa vilde se efter, om alt var i orden i butikken, kom han til at snuble over nogle stabler tallerkener, som stod paa gulvet, hvorfor han hentede et lys for at se efter, hvad skade der var skeet; derved opdagede han noget, der for hans øine saa ud som en bunke pjalter, under en af hylderne. Stor var den gode mands forbauselse, da han ved nærmere eftersyn opdagede to sovende børn under pjaltedyngen. Hurtig kaldte han paa sin kone, og omhyggelig skyggende for lyset med haanden bødte hun sig ned og undersøgte deres ansigter. Det var let at opdage merker efter taarer paa ansigtet af den ældste, der syntes at være henved elleve aar gammel, og selv et hurtigt blik paa begge børnene var nok til at opdage de umiskjendelige tegn paa nød, sult og fattigdom.

Bevæget af hjærkelig medlidenskab med de to smaa stakler raadslog købmanden med sin kone om, hvad de skulde gjøre for dem. „Bisfelig har Herren selv ført dem ind under vort tag, og det er en Guds naade, at de er i sikkerhed her; thi saaledes som det stormer og flyger, kunde det have været mere end tvilsomt, om de stakkels børn kunde have oplevet endnu en dag.“ Og med disse ord skyndte den hjærtesgode kone sig ovenpaa, kom hurtig tilbage med et varmt, blødt uldteppe fra sin egen seng og svøbte det omhyggelig om de to smaa sovende, medens hun hele tiden talte med sig selv:

„Jeg kunde maaste have ladet dem sove oppe paa tagammeret, men de kunde maaste blive hange, naar de saa vaagnede deroppe og befandt sig i en fremmed seng, eller hvis vi med et væktede dem — nei, du har ret. Lad os takke Gud, at han frelste de stakkels smaa fra at omkomme i en nat, som denne; og lad os takke ham, fordi han netop nu, da vore hjærter længes saa smertelig efter

En orneunge.

Lege soldat.

vor søde lille pige, som han har taget hjem i sin himmelske fold, har givet os noget at gjøre for hans lam, der endnu er herneved i denne syndens og sorgens verden."

Taarerne stod den gode kone i øinene, medens hun talte. Det var kun et par maaneder, siden hun havde erfaret, hvor svært det er at skilles fra et kjært, lidet barn, som ret inderlig har været knyttet til moderhjerter; hendes elskede Lilly, saa sød og mild, var bleven kaldt bort fra hende efter kun faa dages sygdom, og hun savnede hende endnu saa inderlig. Var det ikke Gud selv, som havde ført disse smaa til hendes dør? Hun laa længe den nat og grundede paa, hvorledes hun bedst skulde sørge for dem, dersom de, hvad hun sølte sig overbevist om, virkelig var hjemløse og forladte.

Viskelig hvilede Herrens øie i denne nat kjærlig over dette fredelige hjem; thi har han ikke selv i sit hellige ord udtalt den velsignelse: „Sandelig siger jeg eder, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, har I gjort imod mig.“ (Matth. 25, 40.)

(Fortsættes)

Ørneungen.

(Med billede.)

Jeg er en liden ørneunge — paa billedet ser I et portræt af mig. Er jeg ikke underlig at se til? Jeg tror bestemt, at alle smaa gutter og piger vil forundre sig over, at en saadan liden unge som jeg med tiden kan blive en stor og sterk kongeørn, som vil være istand til at flyve op i luften med et lidet barn i mine klør. I har vist lyst til at faa vide noget om mig! Ja, vil I være snille og høre efter, skal jeg fortælle min historie.

Jeg blev født oppe i fjeldet, hvor far og mor i toppen af et grantræ havde bygget et stort rede af kvister og hø. I smaa gutter og piger, som har et koseligt og varmt hjem, kan tænke eder til, hvor sur og kold

min bolig er. Naar binden fra fjeldene farer koldt og voldsomt ned gennem kløfterne, o, hvorledes gynger da ikke min bugge. Det er rigtig et under, at jeg ikke er bleven dræbt i nogen af de vilde storme.

Min far og mor er meget gode mod mig. Naar solen skinner, pleier de at forlade redet og drage paa jagt, og altid bringer de med hjem noget godt til frokost til mig. Derefter indtager de selv sit maaltid. Genimod middagstider opsøger de en eller anden passende skyggefuld plads for at hvile, og udpaa aftenen flyver de atter ud for at jage. Har de fundet tilstrækkeligt bytte, pleier de at hvile en stund, før de gaar til ro.

De lader mig ofte være alene hjemme i flere timer. Dette synes jeg ikke om; thi jeg ved, at det kan hændes, at undertiden røvere kommer til ørnens bolig og vil stjæle saadanne smaa ørneunger som mig. Jeg vil forøvrigt fortælle eder, at naar vi fanges som smaa, kan vi blive ganske tamme og lære at holde af de mennesker, som giver os føde. Jeg har hørt far omtale, at der har været ørne, som er bleve holdte i fangenskab næsten hele deres liv og er bleve over 100 aar gamle.

Saadanne røvere, som har hjemført vore boliger for at fange os stakkels hjælpeløse smaa, har ofte været nær ved at maatte bøde med livet for sin dristighed. Jeg kan godt huske, hvorledes jeg en dag hørte en støi i træet under mig. Lyden kom stadig nærmere, og tilsidst tittede et par lyse guttepine over kanten af redet. Jeg var næsten bedrøbet for hans skyld; thi min mor var den dag netop bleven hjemme, og da gutten naaede redet, hug hun sine klør i hans skuldre og bearbejdede hans hoved med sit neb. Gutten havde rigtignok en stor kjepe i haanden, og med den gav han mor mange haarde slag; dog hun brydde sig ikke om dem, men forfulgte ham, indtil han var kommen ned paa marken. Jeg tænker ikke, at den gut har lyst til at hilse paa os endnu en gang.

J maa ikke tro, at kongerønnen er den eneste slags ørn. Vi har mange slegtninge i Europa og de andre verdensdele, og overalt er vi frygtede i fugleverdenen paa grund af vort mod og vor styrke. Staberen har i vort neb og vore klør skjænket os farlige vaaben, og disse bliver endnu frygteligere paa grund af vor hurtige flugt, idet næsten ikke nogen fugl kan slippe bort fra en følgende ørn.

Ja nu har jeg fortalt eder adskilligt om, hvorledes vi ørne har det. Men der borte i sjældet ser jeg far og mor komme med frokost til mig, og derfor faar jeg sige eder farvel." (Efter sv. Barnav.)

„By, by, papa.“

Nylig hørte jeg om en liden gut paa to aar, som havde lært at folde sine smaa hænder og bede til Jesus. Han blev syg, og lægen sagde, han maatte dø. En liden stund, før han døde, saa han paa sin papa. „By, by, papa“, sagde han, „barnet er træt og vil sove nu;“ han lukkede sine søde smaa øjne og sov ind i Jesu navn, for at vaagne i den evige salighed.

Jeg har hørt fortælle om en anden liden gut, som var syg og blind. I samme øieblik, han skulde dø, raabte han glad: „Mama, mama, jeg ser et lys, jeg ser, jeg ser igjen, — det er himmelen, det er himmelen!“ Og med et forklaret smil paa de blege læber lukkede han øinene for at aabne dem deroppe, hvor der er idel lys og glæde.

En liden gut paa otte aar var meget syg og holdt paa at dø. „Jeg ser en mørk dal, mama“, klagede barnet, „og jeg er saa ræd for at gaa alene, — vil du ikke følge med mig?“ Den stakkels mor kunde ikke sige et ord; hun brast kun i graad. Den lille

gut vendte sig da mod væggen og bad. Bludselig rakte han armene ud mod den bedrøvede mor. „Mama“, udbrød han, „dalen er ikke mørk længere nu; Jesus er med mig! Jeg er ikke bange nu! — Nu gaar jeg!“ Og han gik, gik med Jesus ind til de evige boliger, hvor der ikke er noget mørke og ingen syge børn.

Lille Anna døde, da hun var tre aar gammel. Lige før hun sov ind, kaldte hun paa sin papa. Han kom hen til hendes seng. „Læs papa, læs“, bad hun. „Hvad skal jeg læse om?“ spurgte hendes far. „Om Jesus“, svarede hun. Da han havde læst et stykke, udbrød hun: „Syng, papa, syng om Jesus!“ Faderen sang, indtil graaden kvalte hans stemme, saa han ikke kunde faa et ord frem. „Mere papa, mere om Jesus“ bad hun, og saa sov hun ind med Jesusnavnet paa sine smaa læber.

De raabte til Herren, da de var i angst.

Jeg mindes en gammel tømmermand, fortæller sømandsprest Mortensen, som fortalte mig, hvordan Gud havde draget paa hans hjerte mange gange, indtil han endelig en nat fik bugt med ham. Han for med en amerikaner, og der var nok af ugudelighed ombord; men hos ham var der altid en hemmelig ufred i synden. En nat udenfor Afrikas kyst holdt skibet paa at gaa iland. I fortvilelsen lød der eder, forbandelser og strig fra det ugudelige mandskab. De befalende drak sig drukne; alt saa ud til, at der kun var nogle faa minutter igjen. „Da gik jeg op paa bakkens“, saa fortalte han; „der faldt jeg paa knæ og bad Gud om redning denne ene gang, saa skulde jeg tjene ham, og tænt Dem, vinden sprang om, skibet kom rundt, og vi var reddede. — Den gang blev det alvor med mig, og Herren har hjulpet mig til at blive løftet tro.“

Forbuden frugt. *)

Mordsproget siger, at forbuden frugt smager bedst; paa en maade kan nok dette være sandt, men paa den anden side er det dog saa, at man aldrig vil føle sig lykkelig ved at gjøre noget, som er galt. Selv om det skaffer os aldrig saa stor nydelse, forstyrres dog glæden ved en stemme inde i hjertet, som siger: „Nu har du overtraadt fars eller mors bud; nu har du handlet imod den allseende Guds vilje.“ Og denne stemme derinde vil gjøre, at du ikke føler dig helt lykkelig.

Dette var ialfald Haralds erfaring. Ja, hør nu, hvorledes han lærte at forstaa det.

En morgen var hans far og mor og lille søster kjørt til byen. Før de reiste, havde moderen hviffet i hans øre: „Nu maa du endelig ikke klyve op i æbletræet.“

Harald svarede: „Nei, det kan du være sikker paa.“ Derpaa sprang han ud for at slaa bold. Men efter en stunds forløb faldt hans vei forbi haven. Se der stod det delige æbletræ.

„Det vilde ikke være nogen farlig sag at klyve op i det“, tænkte han. „Hvilken moro det skulde være.“

*) Efter det engelske.

Han erindrede, hvad hans mor havde sagt. Et øieblik stod han med hænderne i lommen og betænkte sig. Men snart efter var han oppe mellem grenene.

Han følte sig dog ikke rigtig vel. Den mindste støi bragte ham til bange at fare sammen, æblerne smagte ham heller ikke. Han ønskede, at han var i god behold nede igjen. Raskt var han nede paa marken igjen; men han følte sig ulukkelig hele dagen. Da hans moder kom hjem, maatte han tale til hende, og derpaa gik han alene op paa sit lille værelse og bekjendte sin synd for Gud.

Lad os nu se ham, næste gang han klov op i træet. Se, hvor let og rask han klyver op. Intet gjør ham nu bange og bringer ham til at fare sammen. Han ler fornøjet, ser ned til sin moder og raaber: „Smille mor, nu har jeg sanket alle de peneste æbler.“

Første gang var det ikke moro, thi da følte han, at han handlede urigtig; men nu var det moro, thi nu havde han moderens tilladelse; kun med en god samvittighed kan man føle sig helt lykkelig.

Opløsning paa bogstavgaaden i nr. 15.

I. Stillestad. II. Bandoaksvand.

Billedgaade.

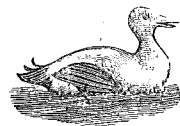
1

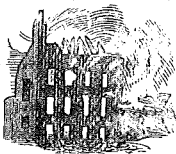
eg

havets speil
hvide seil

SV

t

et $\frac{1}{2}$ + $\frac{1}{2}$

el

